

WHIMSICAL BOOKS PH BATCH 10 PREVIEW

[The Hand that Rocks the Cradle Folds the Laundry
by Rose Tan Preview](#)

[The Adventures of Chubby Ttita by Vanessa
Preview](#)

Kindly note that these previews are unedited.

The Hand that Rocks the cradle Folds the Laundry

(Mga Huni ng Inahing Tikling sa Tabi ng Kalamunding)

Preview

Introduction

This is not a book on how to parent. I've read enough books on parenting to doubt their usefulness for the simple reason that each child is unique. If you have seven children like my parents, you'd know that what worked for the first child would not work for the second, and what worked for the second doesn't apply to the third and so on.

Still, those books aren't entirely useless. One of my best friends can attest to that. She was having trouble disciplining her four unruly kids. Someone gave her a book on child discipline. Desperate, she devoured the book and while she was reading, her kids decided that was the perfect

time to be unruly and scream at one another.

My friend looked at the book she was reading. She looked at her screaming kids and flung the book at them. *May isa raw tinamaan. Tumahimik lahat.* She picked up the book, proudly told her husband how effective the book was. She's a real mom in a real world. Her kids have grown and they are all nice adults. There really are no hard and fast rules in parenting.

If I want to teach you how to parent, I'd just show you videos of my mama cat and her three little kittens. She's the perfect mom. Her kittens sleep all day and night, never fuss, never scream, and learned to use the potty at three weeks old. At six weeks, her babies murdered their first meal and they are set for life. Mama Cat got her pre-kittens figure back in a couple of days and she doesn't even own a credit card.

I was asked, advised to vlog about my misadventures as a mother as I've been posting about them on my social media page and each time, I'd get a lot of positive reactions and comments. Well-meaning friends suggest I should level up to vlogging. That way, I'd gain

more followers and become another influencer mom. I'd have lots of money.

But what you will never find in this book is hypocrisy. Hypocrisy to me is the betrayal of the self and betrayal of the self always leads to disaster. To vlog, I need a script, the perfect set, perfect lighting, all the right equipments to capture all the right and perfect moments.

All the right and perfect moments will not happen in front of a camera ninety-nine percent of the time. And no mother can ever anticipate what her child will say or do at any given situation.

Turning my Facebook posts into vlogs is impossible as they always happen unexpectedly. To capture them all on video is to have the camera rolling non-stop. I would be compelled to wake up like an IG goddess, not a mom stressed out of her wits and ugly AF. I'm always stressed out of my wits and ugly AF. No way I'd show that on my social media page. I will never showcase my warts and proclaim that I'm proud of them. I'm not. And before accusing me of not loving myself, warts and all, let me remind you

that I came into this world wartless. They are not a part of me, I'm allowed to hate them.

I'm also ordinary AF. I won't pretend to be otherwise. The wonderful, lighthearted moments you'll find in this book are just snapshots because my motherhood journey is 50% boring and 50% stressing the smallest things. Blissful moments are rare; naturally, I feel the need to document them for all eternity.

This book aims to entertain and yup, monetize my journey without having to show the world my warts. This mom's no hypocrite and all moms are hustlers. Some sell stuff, others sing or dance. I'd charm snakes if I have to. For now, I write.

In Your Dreams, Mama

“Nak, ano’ng gusto mo maging paglaki mo?”

“Pangolin!”

Okay, he’s too young for such questions. I’ll wait when he’s a bit older.

Two weeks later, “Nak, you can be anything you want to be. You can be a pilot, you can be a surgeon, you can be the president of the United States.”

His mouth twitched, his brows furrowed, and he whispered, “Pangolin.”

Antonymus Rex

Whenever I was in between novels, ako ang sumusundo kay Ronaldo sa little school. Hindi ako tiger mom pero definitely, ako ay stage mom. Hangga’t maaari, gusto ko, kasali ako sa lahat ng ganap sa buhay ng preschooler.

So one such time, sinalubong ako ng teacher sa pintuan ng classroom.

“Naku, Mommy Rose, sorry po,” sabi agad pero nakatawa siya.

“Bakit, Teacher?” Pansin ko agad ang anak ko, ngunguto-nguto.

“Umiyak po si Ronaldo kasi napagtawanan ko,” sabi ni Teacher.

“HA?” Magsusumbong na rin ba ako sa DepEd? Mananabunot ba ako ng teacher? Hindi ako prepared.

Teacher explained.

Mga OPPOSITE daw ang lesson—antonyms. Tinanong raw niya ang klase kung ano ang opposite ng “expensive.”

Taas-kamay raw agad ang Ronaldo. Sumagot ng, “Sale!”

Napahagalpak na raw si Teacher. Tawang-tawa daw siya. Tsinika pa sa ibang teachers na nagsitawa rin. Halatang-halata raw na mahilig sa sale ang mommy ni Ronaldo.

Hiyang-hiya ang anak ko na hindi pa naiintindihan ang humor sa mga pangyayari. Napaiyak.

Kanda-sorry tuloy si Teacher.

Kandatawa naman ako.

Sa tricycle pauwi, inaaway ako ng anak ko.

“Tawa ka nang tawa, Mama! Pinatatawanan

mo ako!” Umiiyak na rin. Utal-utal na.

“Hindi naman ikaw.” Hirap i-explain. “Nakakatawa ka nga pero hindi ka inaapi, anak.”

“Sabi mo hindi bibili ng expensive, sale lang! O! O!” Ganoon siya `pag galit, may “O! O!” Parang “fight me.”

“Oo, nga. Pero sale ‘yun. Hindi ‘yun ang opposite ng expensive. Mura ang opposite. Cheap. *Kacheapan.*”

“O? Bakit sale? O? O?”

“Yun ang tawag sa mga mura na binebenta. Sale.”

“Ba’t hindi `yun opposite?” Atungal na, “BA’T HINDE OPPOSITE?”

“Mas gusto ni Teacher ‘yung cheap. Cheap si Teacher. Tahan na. Punta tayo sa mall, hahanap tayong sale na toy.”

“Cheap ka din! Natawa ka!”

Mrs. Krabs

“Bakit ga nauso pa ang damit? Dapat hubad na lang ang mga tao lagi,” hinaing ko sa anak ko tuwing magtitiklop ako ng labada.

Maglalaba. Magsasampay. Magtitiklop.
Repeat for a lifetime.

Samantalang kung hindi uso ang damit...

Biglang nagwika ang batang hindi maalam magtiklop ng briefs, “Kamuka mo si Mr. Krabs na walang shell `pag wala kang damit, Mama.”

Napa-Google ako nang wala sa oras: *Mr. Krabs without shell images*.

Google spat them out. I see...

“Masarap naman magtiklop ng damit, ‘nak. Exercise na din.”

ZUMA VS PEWDIEPIE

Gen Z be like...

This happened recently. Ibig sabihin, dininueve na si Ronaldo. Pupunta kami sa Alabang para kuhanin ang kanyang pasaporte. Dahil gusto na niyang lumipad pa-New Zealand at makipagsapalaran doon. At nineteen.

Noong nineteen ako, gusto ko lang matuto

manggayuma ng kras.

Anyway, sa aming paglalakad papunta sa sakayan ng tricycle, napalingon ako sa tubero ng subdibisyon na bumati sa akin. Sa aking paglingon, may namataan ako.

“Nak, pera! Balikan mo, sayang.” Ten pesos coin ang nasa kalsada, malapit sa gutter na madaming kalat.

“Saan?” Malabo ang mata niya. Kakokompyuter.

“Bandang left. Sa tawa-tawa.”

Hindi pa rin niya makita. Hindi nga pala niya kilala ang tawa-tawa.

“Yaan mo na,” sabi, deretsong naglakad.

Hindi ko maaatim lampasan ang sampung piso, nilinaw ko ang direksyon, “Medyo four o'clock. Mga 3:40.”

Nilinga ako ni Ronaldo, “Ha? Eight pa lang.” Daw. Ng umaga.

Pucha.

“Ako na nga!” `kako.

O, e `di nakatipid kami ng ten pesos sa pamasaha sa tricycle. Kaso lang, paano kung magka-WWIII? Mada-draft si Ronaldo for sure.

Isasalang siya sa crash course in warfare.

Sasabihin ng instructor, “Enemy platoon, three o’clock!”

Sa malamang at malamang, ang anak ko ay dudukot ng cell phone para tingnan ang oras at magmamarunong sa batalyon. A true henyo, he would mental-math the angle and distance of their location to the nearest hidey-hole and announce, “We have exactly twenty minutes and sixteen seconds before three o’clock! Let’s set up an ambush! Follow me!”

Tiyak na isosoli s’ya sa ‘kin ng Philippine Army.

Tuwa ko lang.

THE ADVENTURES OF **CHUBBY TITA**

ISINULAT NI VANESSA

Preview

Chapter 1

Parang pelikulang nakikita ko sa isip ang panahong tumatakbo ako nang ganito kabilis. Sa oval ng school, umaga, PE class. Parang may pakpak ang mga paa ko. I was alive, alert, awake, enthusiastic. Puwede ako sa commercial ng rubber shoes.

But that was a lifetime ago.

Just do it! dikta ng isip ko.

Ang hirap lang.

Kung may nakatapat na salamin sa bibig ko, malamang na mukhang frosted glass na. Ang pawis ko, puwede na sanang pigain, kung

hindi lang ang costume ko, eh, isang bruha at kalahati ang tumahi. Sa taba kong `to, plastic na leather pa ang ginamit. Charol. Patent leather sa *soshal*. Konti na lang, liliyab na ang pagitan ng hita ko. Hindi doon sa exciting part, kundi doon sa nagkikiskisang part—sa mga pata. Matagal nang walang exciting part sa pagitan ng hita ko. Nag-iinit na lang kapag ganito.

Kailangan ko ring maging stealthy, malapusa sa kahinaan ng volume ng galaw. Pero bawat kilos ko, umiingit. May superhero bang ganito kaingay? Bakit hindi ko na lang i-announce ang pagdating ko?

Sige ako sa pagtakbo at pag-ingit, nakataas ngayon ang mga kamay para i-ponytail ang hair. Buwisit kasing stylist `yon, sabi dapat daw flowy ang hair. Ang init kaya? Dikitan ang hibla sa double chin ko. Potah, ang bigat pa ng mga armas na nakasukbit sa likuran ko: isang higanteng spiked ball mace—parang higanteng masong dinalaan ni Miley sa Wrecking Ball video pero ang dulo ay metal

ball na may tusuk-tusok; at isang shield na gawa sa takip ng kawa. I know, kailangan kong i-improve ang shield ko pero wala akong datung.

Kahit pa tumatanggap ako ng GCash.

Kailangang may magbago sa attire ko. Pero hindi ngayon ang oras para planuhin ang repairs ng costume. Saka ko na rin iisipin ang epekto ng pagtakbong ito sa mga tuhod kong ipinapapaalang I'm not in my twenties anymore. May kailangan akong sagipin.

Pumasok na ako sa mataas na condo tower sa Makati. Nakita ko ang mga guard at receptionist na walang malay at nakahandusay sa sahig. Dumiretso ako sa elevator. Apat in total, wala ni isang gumagana.

“Nampucha naman, o,” daing ko, masama ang loob na tinakbo ang stairs. “Potah,” sabi kong nakatingala. Nasa twenty-fifth floor ang ililigtas ko. Puwede kayang bumaba na lang ang kalaban? Pagod na ang mataba.

Ako na yata ang pinaka-unprofessional

“superhero” sa mundo. May kakayahan sana akong lumipad kaso naubusan ng powers ang bertud ko. Wala akong pakialam sa Marvel at DC, imported ang superheroes nila. Local lang ako kaya iba ang rules ng superpowers ko. Kumbaga sa videoke, kailangang hulugan ng token para gumana. Eh, naubusan ng karga, kaya hindi ako makalipad ngayon at medyo pagurin. Naghihingalo na ang superpowers ko.

Hindi na ako tumuloy sa hagdan. Nagpunta ako sa kabilang building, hinanapan ng ID ng receptionist pero *minagic* ko para makatuloy na sa elevator. May kasabay akong isang pamilya—nanay, tatay, isang babaeng toddler, isang sanggol na karga ng nanay. Lahat sila nakatingin sa akin, lalo na ang nanay at toddler. Mukhang takot sila. Understandable.

“Costume,” maiksing paliwanag ko sa nanay, naiilang dahil nalimutan kong itaas ang face covering ko.

Tahimik lang silang lahat, nasa dulo ng

elevator, ang tatay parang hindi makahintay makalabas. Tahimik lang ako, nakikiramdam. Salamat at mabilis ang elevator. Bumaba na ako sa twenty-fifth floor. Mayroong terrace ang building sa bawat unit na katapat ng pinagmulan ko. Tinantiya ko kung aling unit ang pinakamalapit sa pinangyayarihan ng kasamaan, saka binuksan ang pintuan. Buti hindi naka-lock.

Walang tao sa loob ng bakanteng unit. Tumuloy na ako sa terrace, nag-estimate ng distansiya, saka lumundag patawid sa kabilang building.

Basag ang salamin, nalaslas ng bubog ang bahaging tuhod ng costume ko. Buti naman nang palitan na. Parang naririnig ko na ang reklamo ng nakakaurat stylist. Speaking of, wala pa rin ang impakta kahit na-chat ko na kanina pa. Dapat tatlo kami sa team, pero palaging late ang dalawa.

Huminga ako nang malalim, naamoy ang sangsang ng mga kalaban. Ilang unit mula sa akin. Unti-unti rin, lumalakas ang pandinig

ko. Naririnig ko ang ingay mula sa kanila, parang matigas na plastic na pinaglalaruan na parang static ng TV. Habang palapit, tumitinis ang tunog. Sa tantiya ko, apat sila sa loob ng unit.

Apat na tiyanak.

Pagbukas ko, nandoon nga ang mga pangit, nakapaikot sa isang maitim na marka sa sahig. Mga mukhang baby ang mga tiyanak pero nakakalakad. Mabuhok, puro pangil ang bibig, may abilidad magmukhang cute, pero kaharap ko sila sa natural nilang porma. Slimy rin sila, maputi, kita ang mga ugat na asul sa balat, parang fetus na nababad sa alcohol sa science lab but with hair. Pero contrary to some beliefs, hindi sila fetus. Basically, lahat ng nilalang ng lagim ay hindi mula sa mundong ito ng tao.

“Ano, piyesta na naman kayo?” tanong ko sa kanila. “Sinira n’yo pa ang elevator.”

Side by side silang bumuo ng linya paharap sa akin, tinatakpan ang mantsa sa sahig, at iyon ang purpose ko. Kailangan kong

alamin kung ano `yon.

“Umalis na lang kayo kung ayaw n’yong masaknan,” sabi ko. Ayaw kong kalaban itong mga ito kasi nga mukhang baby. Sino ba naman ang matutuwang manakit ng baby? Noong una, nadale na nila ako. Paglapit ko, nagpalit ng hitsura kaya kinagra ko, naawa ako. `Tapos sinakmal ako sa leeg. Hindi na mauulit ang pagkakamali.

Pumitik ako para magbukas ang lagusan ng dalawang mundo—ang mundo ng tao at ang mundo ng dilim.

“`Wag magtutulakan, lahat makakabalik sa mundo ng lagim,” sabi ko, nang-iinis. Kainis naman kasi talaga, pinagod ako. Sana hindi na magpasaway itong mga kutong-lupang `to. Matatalo rin naman, lalaban pa. Papagurin pa ako. “Ano, lalaban pa?”

Alam kong naiintindhan nila ako dahil kinabog ko ang Google, may auto-translate kapag sila ang kausap. Iba’t iba rin kasi ang salita ng mga lintek na nilalang ng lagim or NNL.

Ayaw magsikilos. Nag-ring ang phone ko, si Tiya Patring. Hindi pa naman titigil ito kapag hindi sinagot. Napilitan akong tanggapin ang tawag.

“Tiyang,” sabi ko.

Noon sabay-sabay na tumakbo papunta sa akin ang mga tiyanak. Ang dalawa, nagtig-isang kapit-tuko sa magkabila kong hita. Ang isa sa braso ko, ang isa sa tiyan ko. Initsa ko muna ang phone pataas para mabilis na madakma ang tiyanak sa kabila kong braso, sabay sipa sa lintek. Nasalo ko naman ang phone bago bumagsak sa sahig. Dapat lang, sa Home Credit ko lang kinuha at two gives pa.

“Ano’ng tunog `yon?” si Tiyang.

“Nasa labas kasi ako, Tiyang,” sabi ko, nilagay na siya sa speaker phone at isinuksok sa pagitan ng dibdib ko. Dinakma ko sa tig-isang kamay ang mga tiyanak sa mga hita ko.

“Sana naman may ka-date ka kaya ka lumabas,” sabi ni Tiyang.

Naitirik ko ang mga mata ko, sabay ita sa mga sanggol ng dilim. Ginawa ko silang

volleyball, tumama sa pader.

“Wala akong ka-date, Tiyang. Alam mo namang hindi `yan ang priority ko,” sabi ko sa speaker, saka isinuksok ulit ang phone sa dibdib.

Sinabunutan ko ang isang tiyanak, ang dalawa ay nagtig-isa na naman sa mga binti ko, tagiliran. Potah, kung ganito ba naman kumapit sa akin ang mga lalaki, sana walang Tiya Patring na nangungulit ngayon tungkol sa love life ko.

Dinaklot ko sa buhok ang tiyanak, pinaikot-ikot sa ere, sabay shoot papasok sa lagusan.

“Ang akin lang, kailangan mong sumubok. Hindi naman por que diborsiyada ka na, wala ka nang pag-asa sa mundo. May ikalawang glorya, anak. Tandaan mo `yan. Nakita mo ang nangyari kay Kimberly, iyong anak ni Trining. Hindi ba’t nang iwan ng asawa’y mukhang binugbog na kalamay? Ba’y nagpaganda at ngayon nakadale pa. Kaya ikaw, may pag-asa ka. Eh, nadinig ko si Mely,

iyong apo niya pala, eh, nakakuha ng Merkano sa Internet. Iyong swipe-swipe. Naisip agad kita, anak...”

Hindi pa sapat na ginawang merienda ng mga tiyanak ang pata ko, narinig ko na naman ang pangaral ni Tiyang na itinalaga ang sarili bilang tagasubaybay ng aking pagkatabang-tabang na love life. Panay payo siya habang binibigwasan ko ang isa pang tiyanak.

Pikon na pikon kong dinagit sa batok ang isang baby halimaw na nasa tagiliran ko. Initsa ko sa ere, saka sinipa papasok sa portal. Napahawak ako sa magkabilang tuhod, taas-baba ang dibdib sa pagod.

“Alam ko namang medyo desperada ka na...” patuloy ni Tiyang Patring.

Hinawakan ko sa pinagdikit na binti ang isang tiyanak at ginawang baseball bat sa sinipa kong isa pang tiyanak na nagsilbing bola.

“Tama na! Tama na!” pakiusap ng huling tiyanak. Naiintindihan ko ang salita ng lahat

ng NNL.

“Ano ba’ng ginagawa mo, bakit ka hingal na hingal?” si Tiyang Patring sa speaker.

Binitiwang ko ang tiyanak, saka dinukot ang phone na sumiksik sa boobs ko. “Nasa gym po ako, Tiyang.”

“Ay, magaling! At nang mabawasan ang taba mo. Baka makahanap ka na ng ikalawang gloria kapag ganyan. Eh, ‘di *solb* na ang problema ko.”

Humugot ako ng hininga, nagtimping sabihing hindi ako desperada, hindi naghahanap ng ikalawang gloria dahil wala namang una in the first place, hindi niya ako problema dahil hindi ako problema, at lalong wala akong balak pumayat para lang makahanap ng lalaki. Kaso, paano ko naman sasabihin kay Tiyang kung alam kong mas okay nang ako ang pinagtitripan niya kaysa iyong heartbreak niya sa pagkatiwalag sa kulto.

“Tiyang, sige na po. Magkita na lang tayo sa Linggo,” sabi ko na lang.

“Sige. Inimbitahan ko doon `yong anak ni Tita Wena mo. Desperado rin `yon at naiputan sa ulo ng asawa. Baka kayo pala ang magkakatuluyan. Gandahan mo ang suot mo at ibinida kita doon.”

“Sige na po, Tiyang,” sabi ko, masama ang loob. Kilala ko ang anak ni Tita Wena. Negosyante `yon, may pasipsip posonegro service business. Okay lang naman ang ganoong negosyo, pero kailangan bang pati hitsura parang posonegro rin? So sa tingin ni Tiyang, sa ganoon ako bagay? Hindi naman sa pag-aano, pero halos hawig iyon nitong mga kalaban ko ngayon.

“Uwi na ako,” angal ng tiyanak, nakasimangot, mukhang landgrabber na politiko. Babae, nakakaumay ang mukha.

“Uma-attitude ka pa?” sabi ko, pika na.

“Bakit, hindi naman namin idea ito. Napag-utusan lang kami.”

“Gaga ka pala, bakit mo `ko nginatngat?”

“Kahit mapudpod ang mga pangil ko, hindi ka mauubusan ng padding sa katawan

sa taba mong `yan.”

Tadyakan ko nga. Talsik siya papasok ng portal na agad kong sinara. Ito ang kagandahan ng misyon ko, ubrang maging bayolente sa mga kaaway. Ako pa asarin nila? Palaging mainit ang ulo ko.

Nilapitan ko na ang mantsa sa sahig. Hula ko, dangal ng kung sino. Huli na ang lahat. Naunahan ako. Nagawa nang ihiwalay ng mga tiyanak sa may-ari ang dangal nito. Kunsabagay, madami namang nagbebenta ng dangal kahit pigilan pa, kahit masama ang kapalit.

Pinagmasdan kong maigi ang mantsa. Hindi pa ako masyadong sanay kumilala ng mga ganitong clue. Hindi ako ang expert. Naupo na lang muna ako sa sahig, nag-cellphone, natutuksong ilabas ang mahiwagang kristal para isumbong sa supervisor namin ang dalawa kong kasama. Pero hinayaan ko na.

Naging busy ako sa social media. Gumawa ng event sa Facebook si Patsy, ang apo ni

Tiyang Patring. Invited ako. So far, wala pang nag-RSVP pero sigurado namang a-attend ang mga kaanak namin. Solid ang pamilya pagdating sa mga ganoong okasyon, may iisang isip.

At kapag hindi ako uma-attend, malamang na ako ang gawing pulutan.

Parang isang malaking kasalanan sa mundo ang maging “diborsiyada” at mataba.

Technically, hindi ako diborsiyada dahil wala namang divorce sa Pilipinas. Nagpa-annul ako ng kasal at doon naubos ang kabuhayan ko dahil in the first place, hindi naman ako mayaman. Pero, juskoh, ayokong mamatay na tangay pa rin ang apelyido ng ex ko. Siguro kung isusulat sa lapida ko ang pangalan kong may apelyido ng ex ko, malamang na hindi na ako malagay sa tahimik.

Sabi ng iba, huwag na huwag ko raw ipa-annul ang kasal para forever kabit ang ipinagpalit sa akin, pero ano ako, bale? Bakit ko titiising nakadikit sa pangalan ko ang

apelyido niya? Noong araw kasi, hindi naman kalat ang balitang puwede palang hindi magpalit ng apelyido ang mga babae. Kunsabagay, sa sobrang pagka-in love ko noon, malamang naman na bitbitin ko rin ang apelyido ni Kupal.

O, bakit? Totoo naman. Hindi ba kupal lang ang gagawa ng ginawa sa akin ng lalaking `yon? Wala nang trabaho, nangabit pa. Not once, not twice, not thrice, but so many times! At nang mauntog ako sa wakas at hiwalayan ko na, nag-house to house pa sa mga kaibigan at kaanak ko para siraan ako. Masaklap pa, pinanigan ng ilan kong tiyuhin. Patawarin ko na lang daw dahil “normal” daw sa lalaki ang mapatingin sa iba. Bakit daw hindi ko subukang magdiyeta para hindi na titingin sa iba ang asawa ko.

Parang kasalanan ko pa.

Hindi naman ako naging payat ever since, pero hindi ako ganito kalaki noon. Mabilog ako noon pa pero hindi masyadong overweight. Noong nag-asawa ako, unti-unti

akong tumaba dahil sa stress. Emotional eater ako. Isa pa, hindi madaling bumuo ng buhay kung ikaw ang breadwinner at maluhong asawa mo.

Noong una, okay lang. Na-layoff si Mister, nahirapang maghanap ng ibang trabaho. Nangabit. Nakipag-away ako, nag-sorry, nakakita rin ng work, pero nakakita rin ng babae. Na naman. Mas mayabang na dahil may pera na. Ginawa ko ang lahat hanggang sa halos mawalan na ako ng respeto sa sarili ko. Siguro dahil lumaki ako sa environment kung saan hindi okay ang mahiwalay sa asawa. Ayokong maging “ganoong klaseng babae.” Hindi rin ako mabuntis noon. Siguro dahil sa stress. Pero ngayon, salamat na hindi kami nagkaanak. Kung nagkaanak kami, ‘di hanggang ngayon nakikita ko ang pagmumukha ng animal.

Bitter daw ako... Weh, ano? Masama bang ma-bitter sa ginawa niya sa akin? Iyong sobrang insulto na hindi niya mapigilang mambabae? ‘Yong parang magkakasakit

kapag hindi nambabae? Ako pa talaga ang pinintasan sa mga babae niyang ang lalakas ng loob ipamukha sa akin na mataba ako.

“Mag-diet ka kasi para hindi ka iniwan ni Mark.”

“Kailangan pa raw niyang imagine-in ako kapag kasama ka pero iba sa pandama niya ang bilbil mo.”

“Akala raw niya noong pakasalan ka, iyong lechon sa reception lang, pero ilang taon pala niyang makakatabi gabi-gabi sa bahay.”

Ang tindi ng mga sinabi ng mga babae, `di ba? Grabe akong na-body shame, puwes, gumaganti ako nang mata sa mata. You body shame me, I will body shame you. You go low, I will go lower. Isa lang naman ang reply ko sa kanilang lahat—“`Di sa `yo na. Sana umabot man lang sa bagang mo ang putotoy niya.”

Tanga raw ako sa lalaki, sabi ni Mommy noong buhay pa siya. Mana raw ako sa kanya. Siguro nga. Mahilig ako sa reject. At ang nag-iisang ex kong matino-tino nang kaunti, ipinagpalit ko pa kay Kups.

Napaka-unfair ng mundo. Bakit ako ang napag-iwanan ng tagumpay? Bakit si Kups, ang ganda na ng posisyon sa kompanya at ang hunghang, nagpakasal agad sa iba noong bumaba ang annulment namin. Pinagastos lang ako. Hindi talaga ako hinatian. Ang sama talaga ng ugali. Ang pangit naman—hugis Frankenstein's monster ang mukha, may overbite, maitim ang gilagid, kapag tumawa kita ang kaluluwa, at tagos sa balat ang kaitiman ng budhi.

Love is blind, bakit ba?

Habang madaming pera si Kups, ako naman ang naghirap. Paano, ang dami kong utang na kinailangang bayaran, mga utang namin na sa credit card ko pumasok lahat. Hindi ko na siya hinabol kahit ang dami ko pang gagastusin. Sa totoo lang, ayoko na siyang makita noong time na `yon. Sabi ko, sige, sasagutin ko na ang lahat kaysa naman makipagbardagulan pa ako sa pangit na `yon.

Mahal pala ang peace of mind.

Nagsara ang kompanyang pinapasukan ko

kung kailan overage na ako para sa ibang trabaho. At sa totoo lang, wala na akong energy mamasukan na naman. Ang ginawa ko, nilagay ko sa napaka-unglamorous business ang natitira kong pera habang iniisip ang next move ko. Nagtayo ako ng sarisari store.

Ipinagpalit ko ang corporate sa simpleng tindahan. Nabayaran ko na rin naman ang mga utang ko, wala naman akong masyadong needs. Gusto ko lang siguro na hawak ko ang oras ko, kahit pa nga kailangan ko pa ring gumising nang maaga araw-araw. `Yon lang, may time akong gumawa ng kung anu-ano kapag walang bumibili. Hindi ko na rin kailangang sagupain ang traffic araw-araw.

Ang pakiramdam ko kasi noon, unti-unti na akong nauupos sa monotonous na buhay ko. May mga umagang ayaw ko nang bumangon dahil ganoon na naman aandar ang buong araw ko. Makikisama ako sa mga katrabahong hindi ko kasundo, ngingiti sa boss na tanga pero na-promote dahil sa office

politics, magiging privy sa affairs sa office kahit ayaw mo namang malaman.

Higit sa lahat, ayoko nang mapilitang mag-perform tuwing Christmas party kahit wala naman akong talent.

So sarisari store it is. Pero hindi ko inakala na bigla akong puputaktihin ng mga kaanak kong nag-aalala sa lagay ko. Nabaliw na raw ako mula nang iwan ng asawa. Kasi nang maibaba ang annulment, doon ako nagtayo ng tindahan. Pero hindi dahil tuluyan nang naputol ang marriage bond, kundi dahil sa wakas, wala na akong babayaranang lawyer's fee tuwing may hearing at iba pang gastusin sa lintek na annulment proceedings. I was finally free.

At teka, hindi ako iniwan ng asawa ko. Ako ang nang-iwan. Nakiusap pa nga sa akin na tanggapin ko siya ulit. Nang hindi ko tanggapin, siniraan ako sa sambayanan. Kups nga, eh.

Pero sa lahat ng `yon, tama pa rin ang desisyon kong magsimula ng sarisari store

dahil walang lulugaran sa corporate world itong sideline kong pagiging superhero.

Naramdaman ko ang dalawang presensiyang papalapit. Mayamaya, pumasok sa pinto ang dalawang tao—isang beki at isang babae. Ang beki, balingkinitan, kasing-tangkad ko sa height na five-six, silver ang lipstick, wingtip ang eyeliner na asul, shoulder-length ang straight at asul ding buhok. Kinabog ang attire ko dahil ang kanya ay catsuit na blue and silver, may kulay-silver na kapa na mataas ang nakatayong collar—parang iyong kay Queen of Hearts sa Alice in Wonderland. Alalay ko `yan pero mas matindi pa ang attire sa akin. Siya rin ang gumawa nitong suot kong napakainit sa katawan.

Ang kasama niyang babae ay naka-gown na violet. Mukhang nirentahan sa kung saan. Mermaid cut, bakat ang puson. Hindi naman kasi kailangan ng costume pero nire-require nitong impaktang beks. Kailangan nga na hindi kami makikita, pero parang a-attend ng

cosplay ang grupo.

“Tiyanak,” sabi ni Juan Carlos, ang beks, ‘Jun-jun’ sa pamilya niya pero iginigiit ang bansag sa sarili na ‘Juane,’ parang ibang version ng ‘Giovanni.’ Naupo siya sa tabi ng marka sa sahig, at sinalat iyon. “Alam ko kung nasaan siya.”

“Malayo?” tanong ni Ivana, the purple lady, nailagay ang isang kamay sa baywang, astang aburido. ‘Banang’ ang tawag sa kanya ng lahat, pero dahil may influencer na nagpasikat ng totoo niyang pangalan, ginamit na niya `yon.

“Medyo.”

“Tsk,” angal ni Ivana, naipadyak ang paa. “Baka naman puwedeng `wag na lang kayong magpakita sa tao? May date ako, eh. Wala akong time linisin ang kalat n’yo. `Eto na ang pag-asa ko.”

“Paanong ito ang pag-asa mo, eh, hindi ka nga susuwertehin hanggang hindi mo nagagawa ang mandato mo?” sabi ko.

“`Wag mo nga siyang itulad sa `yo,” sabi ni

Juanee, nakataas ang kilay. Mainit ang dugo sa akin nitong buwisit na ito, eh. “Siya hopeful pa, ikaw bitter. Hayaan mo siya. Sige na, Ivana, kami na ang bahala dito.”

Bigla akong tumayo, namaywang. “Bakit, ikaw ang team leader dito?”

“Dapat talaga ako. Hindi ko alam kung bakit ikaw!”

“Bakit, gusto ko bang saluhin itong sumpang `to?”

“Bakit, gusto ko rin ba?!” singhal niya sa mukha ko.

“Guys, guys, kalma,” singit ni Ivana. “Ganito. Hintayin n’yo na lang muna ako sa date ko. Pagkatapos, saka natin tugisin `yong kalaban.”

“Wala akong balak maghintay habang nakikipag-date ka, Ivana!” angal ko. Ano ako, chaperone? Isa pa, wala akong balak manood sa lampungan ng iba! Naaalibadbaran ako! Lalo na itong jologs na Banang na `tong napaka-OA sa jowa. Paano kasi, gagawin ang lahat para makabingwit ng afam. Afam

hunter yata ang job description ng bruha.

Humirit si Juanee. “Pabayaang mo nga siya. Hindi por que hindi ka na liligaya pa, pipigilan mo na ang lahat na lumigaya.”

“Sino namang nagsabi sa `yong hindi na ako liligaya pa?! Ikaw ang hindi liligaya dahil sa ipinagyayabang mong pagka-fresh mo `kamo, wala namang nagtagal na lalaki sa `yo. Ano, hindi ba totoo? `Yong huli mo nga raw, binilhan mo pa ng Fortuner pero ipinagpalit ka pa rin.”

“At least pogi. `Yong sa `yo mukhang sunog na talong na may ngipin.”

Bubulyawan ko na sana pero umawat si Ivana. “Pareho kayong naloko ng mga lalaki dahil pareho kayong desperada, kaya puwede ba, bigyan ninyo ako ng *tsans* na makakita ng akin? Matagal ko nang binuburo itong pagka-*beer-gin* ko, at naghahanap ako ng pagbibigyan.”

“Virgin ka? `Tapos ang ka-date mo six-footer na itim?” bulalas ni Juanee.

Napamulagat ako. “Sure ka, Ivana?”

“Ano’ng masama doon? Patunayan ko raw sa kanya na hindi ako nagsisinungaling, hindi tulad noong ibang mga Pinay na ka-chat niya. Eh, `di patunayan nang madala sa `Merika.”

Nagkatinginan kami ni Juanee. Sasampalin ba namin ng katotohanan itong si Ivana na alanganing wise at alanganing igno? Sa isang banda, totoo naman ang sinabi nila—bitter ako. Dahil alam ko na ang kalakaran sa mundo. Pero sapat ba `yon para pigilan ko si Ivana at hindi na niya maranasan ang lahat nang may innocence? Karapatan niyang i-enjoy ang buhay, mapait man o masaya, nang siya mismo ang nakaka-discover noon, ng buong karanasan.

Pero hindi siguro masamang magbabala para hindi rin naman madenggoy. Minsan kasi tatanga-tanga itong si Ivana, sa true lang.

Mukhang hihirit si Juanee, na alam kong mas kayang ipaliwanag ang sex aspect ng lahat kay Ivana, pero mukhang nag-alangan din siya. Hindi kaya ma-trauma itong si Ivana kung isusuko ang Bataan sa isang itim na six-

footer?

Naghintayan kami ng magsasalita. Kung may nakatingin sa amin mula sa malayo, siguro magtataka kung ano ang ginagawa ng tatlong taong magkakaiba ang buhay sa lugar na iyon, naging isang grupo kahit sa ordinaryong pagkakataon ay hinding-hindi magkakasundo.

Ganito kasi `yon...